

ΥΙΕ ΜΟΥ, ΥΙΕ ΜΟΥ

του Σαράντου Ί. Καργάκου

Μία από τις πιο συγκλονιστικές σελίδες της Παλαιάς Διαθήκης είναι **ή σύγκρουση του βασιλιά Δαβίδ με τον γιού του Άβεσαλώμ**. Ήττημένος ο νεαρός πρίγκιπας έφευγε έφιππος, αλλά τά μακριά μαλλιά του, αντιστρόφως **άνισα προς τά μυαλά του**, πιάστηκαν από ένα κλάδο δέντρου καί, κρεμασμένος από τά μαλλιά ό επαναστάτης κατά του πατέρα γιός, **βρήκε θάνατο οϊκτρό**. Σάν τό έμαθε ό Δαβίδ άρχισε άπαρηγόρητος νά θρηνεϊ:

-Ω υιέ μου Άβεσαλώμ, υιέ μου, υιέ μου Άβεσαλώμ! Μακάρι νά πέθαινα έγώ αντί για σένα, Άβεσαλώμ, υιέ μου, υιέ μου!

Ή φράση αυτή, καθώς τήν αναθυμάμαι συχνά στόν παρόντα καιρό, μου φέρνει στό νοϋ κάποιο παλιό βασανιστικό τραγούδι, πού μοιάζει σάν νά τό άκούω σέ σπασμένο δίσκο γραμμοφώνου. Θυμάμαι συχνά τά τελευταία χρόνια τό μυθιστόρη-

μα του Σώμερσετ Μώμ «Υιέ μου, υιέ μου»! Ό λόγος είναι άπλός: ή νεολαία στόν παρόντα καιρό έχει καταληφθει από ένα «**Σύνδρομο Άβεσαλώμ**». **Άβυσσαλέο μίσος κατά τής κοινωνίας, κατά τής οικογένειας, κατά τής πατρίδος**. Δέν γενικεύω. Τό σύνδρομο αυτό ένδημεϊ σέ παιδιά πού έχουν ανατραφεϊ μέ του «**πουλιού τό γάλα**». Ό σύγχρονος Δαβίδ (κοινωνία, πολιτεία, οικογένεια) έδωσε στά παιδιά του όχι όσα έπρεπε αλλά καί όσα δέν έπρεπε. Κυρίως τό **δικαίωμα νά άπαιτεί χωρία καμμία άντιπαροχή, τουλάχιστον σέ ήθος, άγωγή, διαγωγή καί προσφορά**, τηρώντας-έστω-τούς κανόνες καλής συμπεριφοράς.

Αυτό πού λέγεται νεανική εξέγερση πέρα από τήν παρέμβαση έξωγενών παραγόντων είναι μία εξέγερση **μπουχτισμένων παιδιών**, πού τά χόρτασαν όλα σέ μία ήλικία πού σέ άλλες εποχές άλλα παιδιά πρωτόβαζαν παπούτσια. Κι αυτό σέ γιορτινές ήμέρες! Τά τωρινά παιδιά τά έχουν όλα. Τά δοκίμασαν καί τά δοκιμάζουν όλα. Ένα τούς έλειψε: **Ή άγάπη**. Δέν μεγάλωσαν **μέσα στό λίκνο τής στοργής**. Κι όποιος δέν ένιωσε άγάπη, **τήν έλλειψη αυτή θά τήν άνταποδώσει μέ μίσος**. Οί γονεϊς τους-ίσως γιατί στερήθηκαν πολλά-τούς τά έδωσαν όλα, **έκτός από τόν έαυτό τους**. Αυτός άνηκε στή δουλειά καί στίς περιβόητες κοινωνικές σχέσεις.

Τά καλοζωισμένα αὐτά παιδιά πού, σάν τόν Ἄβεσαλώμ, **στρέφονται κάτω τῶ πατέρα τους**- καί δέν ἐννοῶ τό φυσικό τους πατέρα- πού εἶναι οἱ πατρογονικές ἀξίες, τά ὅσια καί τά ἱερά τῆς γῆς αὐτῆς, κάποια στιγμή θά νιώσουν τό ἄλογο τῆς ὀργῆς νά **φεύγει κάτω ἀπό τά σκέλη τους καί αὐτά κρεμασμένα ἀπό τά μαλλιά** (ὀμιλῶ ἐντελῶς συμβολικά), **θά νιώσουν τό ρίγος τοῦ θανάτου νά τοὺς διατρέχει τῆ ραχοκοκκαλιά**. Δέν θά πῶ ὅτι ἡ εὐθύνη εἶναι δική τους. Ἐπί δεκαετίες μάχομαι τὴν παιδοκολακία. Γιατί ὡς παιδαγωγός ἔμαθα τοῦτο τό ἀπλό: **τό παιδί, γιά νά σέ ἀγαπήσει, πρέπει ἀπέναντί του νά εἶσαι αὐστηρός**. Νά τό ἀγαπᾶς ἀλλά παράλληλα νά **ἀπαιτεῖς ἀπό αὐτό νά σοῦ δίνει τόν καλύτερο ἑαυτό του**.

Μπορεῖ πολλοί γονεῖς νά δίνουν πολλά. Καί ἐπί πλέον τοῦτο: **τόν χειρότερο ἑαυτό τους**. Ὅ,τι τοὺς πρόσδωσε σάν ἰδέα ἢ ἰδανικό, τό μετατρέπουν σέ μηδενικό καί τό προσφέ-

* Οἱ ὑπογραμμίσεις εἶναι δικές μας.

ρουν σάν ἰδεολογία στά παιδιά τους. Σχῆμα μηδενικοῦ ἔχει καί τό στεφάνι. Ἄλλά τοῦτο τό στεφάνι πού φοροῦν κάποιοι νέοι στό κεφάλι δέν εἶναι στέφανος δάφνης· εἶναι ἀκάνθινος στέφανος. Πού συχνά γίνεται καί ἐπικήδειος στέφανος. Οἱ λεκτικές θωπεῖες πού εἰσπράττουν οἱ ἐπαναστατημένοι νεαροὶ ἀποτελοῦν τὴν εἰσαγωγή γιά τό αὐριανό requiem πρὸς μιά νεότητα πού σπαταλήθηκε ἄσκοπα σέ πράξεις καταστροφῆς.

Κάποιοι γονεῖς εἶναι καιρὸς νά **«μάσουν τά μυαλά τους»**, **«νά μάσουν τά παιδιά τους»**, γιά νά μὴ βρεθοῦν στὴ θέση τοῦ Δαβίδ καί νά θρηνολογοῦν, ἀναφωνώντας **σπαρακτικά**:

-Ὡ **υἱέ μου Ἄβεσαλώμ, υἱέ μου, υἱέ μου Ἄβεσαλώμ! Μακάρι νά εἶχα πεθάνει ἐγὼ ἀντὶ γιὰ σένα**. Ὡ **Ἄβεσαλώμ, υἱέ μου, υἱέ μου!**

(Ἐφημ. «**ΕΣΤΙΑ**», 12-2-10)

ΖΗΤΩ ΜΙΑ ΘΕΣΗ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Ζητῶ μιά θέση στὸν οὐρανό,
στή μόνη ἀλήθεια νά προχωρῶ.
Ζητῶ ν' ἀνέβω λίγο πιο πάνω
καί ἐπανάσταση κάνω
στό ἴδιο τό «ἐγώ».

Ζητῶ στήν ὕλη ν' ἀντισταθῶ,
στό πλάνο ψέμα νά μὴ χαθῶ.
Ζητῶ νά πάω κόντρα στό ρεῦμα
κι ἐκεῖ στοῦ δρόμου τό τέρμα

νά Σ' ἀκολουθῶ.

**Σ' ἕναν κόσμο πού θέλει
ὅπως θέλει νά ζεῖ,
πού πιο πέρα δέν βλέπει
κι οὔτε θέλει νά δεῖ,
σ' ἕναν κόσμο πού μόνο
τό «θέλω» μετρᾶ,**

Νά ἴμαι, Θεέ μου,
σέ Σένα κοντά!